

jeg, og det er jeg vis paa, — til Lykke, til Held og til Velsignelse for gamle Danmark, vort elskede Fædreland (Hør! Bravo!).

Madvig: Jeg har ikke noget Haab om, at mine Ord skulde kunne forandre nogen Rigsdagsmands Beslutning med Hensyn til hans Stemmegivning; jeg veed ikke engang, om jeg skulde ønske det. Naar jeg altsaa i dette Dieblik tager Ordet, saa er det, for at afgive et Slags Erklæring, skøndt der rigtig nok er hørt saa mange Erklæringer, at man maaskee snart kan være led deraf. Jeg troer dog at have en særlig Grund til at udbede mig den ærede Rigsdags Opmærksomhed i nogle Dieblik i den Henseende. Jeg skal slet ikke tale om det Almindelige, det Tunge osv. ved Beslutningen, men jeg vil udtale, hvad der, naar jeg finder mig nødsaget til at stemme imod det Forslag, der nu forhandles, da ligger i mit *Nei*. Jeg har tidligere, ifølge min Stilling, havt at gøre med Indledningen af denne Sag og virket derfor med saa stor Iver og Interesse, som nogen Anden, men, hvorfor jeg navnlig nu troer at kunne gøre noget Krav paa Thingets Opmærksomhed er, fordi jeg staaer paa et andet Standpunkt end de to Sider her i Salen, som i denne Sag staae mod hinanden. Jeg vil, idet jeg stemmer med *Nei*, føie mit *Nei* til Stemmer, der afgives af aldeles fra mine afvigende Grunde. Mit *Nei* fremtræder, for at jeg skal sige det strax, som en Protest imod den, som jeg troer, upolitisk og ustatsmandsmæssigt gaae Maade, hvorpaa denne Sag fra begge Sider efter mit Udmøime er behandlet. Det er en streng Dom, og jeg underkaster mig al den Misbilligelse og al den Brede, der kan flyde deraf. — Jeg har ikke forandret min Mening om det fgl. Budskab under de Forhandlinger, der her ere foregaaede. Jeg har lyttet til, hvad der er blevet sagt, men jeg er ikke bleven ført fra det Standpunkt, hvorpaa jeg tidligere stod. Jeg er endnu overbevist om, at Antagelsen af det fgl. Budskab er nødvendig formedelst Forhandlingerne med Udlandet, og jeg troer, at denne Nødvendighed tillige omfatter Ophævelsen af den cognatistiske Arvesølge. Naar man her i Salen ikke har villet erkende eller finde denne

Nødvendighed, saa troer jeg det kommer deraf, at man forlanger et juridisk Bevis for en politisk Nødvendighed, og det er en Sammenblanding, som er i høieste Grad skadelig. Man kan vel ikke demonstrere saaledes, at ifølge Londontræctaten vilde en Domstol ved Dom tilpligte Kongen af Danmark til at have Kongelovens Arvesølge, men, fordi man ikke kan demonstrere paa den Maade, kan man meget godt erkende, at Træctaten er saaledes affattet, at man nærmest maa forudsætte, at i deres Sind, som have underskrevet den, var den Tanke fremherskende, at den cognatistiske Arvesølge skulde ophæves, og til hvad der ligger i Træctaten selv og den Nødvendighed, som deraf kan fremgaae, er man, i mine Dine, nødsaget til at føie den Nødvendighed, der ligger i de Forhandlinger, som have udviklet sig fra det Dieblik af, det fgl. Budskab blev forelagt.

Med Hensyn til Træctaten selv skal jeg kun sige, at, naar der dert staaer, at Kronen skal overgaae til Prinds Christian og hans mandlige Efterkommere, uden at der tales videre om Dvinderne, saa troer jeg, at Cognaterne derved ere udelukkede; thi de Cognater, der skulle beholde nogen Ret ved Kongeloven, vare Prinds Christians Kines egne Cognater, og, naar man altsaa, istedetfor at sige, at Arvesølgen skal gaae over til hans hele Huus, Agnater og Cognater, siger, at Thronen skal gaae over til ham og hans Agnater, da maa man, for at bringe dette i Samklang med Bibeholdelsen af Kongelovens Arvesølge, trække sig bag det, at man siger, at der i Træctaten, med Hensyn til Arvesølgen, blot er Tale om Heelheden af det danske Monarchie. Men jeg kan ikke antage eller finde nogen rimelig Anledning til at troe, at i det Samme man saa stærkt vil sammenbinde det danske Monarchie, man da vil opstille en Arvesølge for det hele Monarchie og bibeholde en anden Arvesølge for en Deel deraf, om endog en større Deel deraf. Noget Andet, end at lade en vis Arvesølge bestaae, er, at lade visse Prætenstøner, som man ikke kan faae ryddede af Veien, blive staaende. For mig er altsaa Nødvendigheden i Træctaten forsaavidt tilfede, at jeg antager, at det vil være den